

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/253/2019
Identifikačné číslo spisu: 1417210668
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1417210668.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R.. T. Q. a 2/ Y. H. Q., oboch trvale bytom v F., L. XXXX a zastúpených splnomocnenkyňou BAJO LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Landererova 8, proti žalovanému N. H., trvale bytom v F., L. XXXX/XXA, zastúpenému JUDr. Sabínou Gečeovou, advokátkou v Bratislave, Popradská 80, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 38/2017, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2019 sp. zn. 10 Co 28/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou došliu Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) 28. júna 2017 domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 9 m², druh pozemku: záhrady, zapísaného na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, obec: BA - m. č. Devínska Nová Ves, k. ú. H. W. U., situovanom pozdĺž pozemkov parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, všetky zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, obec: BA - m. č. Devínska Nová Ves, k. ú. H. W. U. tak, ako je to zakreslené v geometrickom pláne č. XXX/XXXX zo 4. novembra 2016, vyhotovenom S. S. - GEOMEPE, Zememeračská kancelária, Líščie údolie 77, 841 04 Bratislava IČO: 40 097 960.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 14. novembra 2018 č. k. 22C 38/2017-326 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) a § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“). Vecne konštatoval preukázanie žalobcami naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (nakolko, ak má byť rozhodnutie súdu určujúce vlastnícke právo

zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, existuje vždy naliehavý právny záujem na určovacej žalobe), žalobcovia však podľa neho nepreukázali splnenie podmienok pre vydržanie, nakoľko nebola preukázaná oprávnenosť držby a dobromyseľnosť žalobcov ani ich právneho predchodcu a napokon ani splnenie podmienky uplynutia vydržacej doby. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nemali titul, na základe ktorého by nadobudli sporný pozemok v celosti a nemohli byť dobromyseľní v tom, že im sporný pozemok patrí, preto sa bližšie ani nezaoberal ostatnými námietkami strán sporu (ak chýbalo preukázanie základných podmienok vydržania). Rozhodnutie o trovách konania bolo potom odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne procesným úspechom žalovaného.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 30. mája 2019 sp. zn. 10 Co 28/ 2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 C. s. p.) a rozhodol aj o trovách odvolacieho konania tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobcovia 1/ a 2/ v konaní nepreukázali existenciu zákonných predpokladov na nimi tvrdené nadobudnutie vlastníckeho práva k parcele č. XXXX/X o výmere 9 m2 vydržaním, ktoré je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a zároveň právnym následkom splnenia všetkých zákonných predpokladov, keďže neosvedčili zákonný predpoklad nadobudnutia vlastníctva vydržaním sporného pozemku ani ich právnym predchodcom, a to dobromyseľnosť a oprávnenosť držby nadobúdateľov a následné trvanie oprávnenej držby. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že právní predchodcovia žalobcov nielenže časť parcely č. XXXX, resp. parcely č. XX/X nikdy neokupovali, t. j. neužívali, keď v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nebolo ani tvrdené, že by vôbec v priebehu trvania ich vlastníckeho práva k pozemkom s parc. číslami XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X bola hranica medzi pozemkami sporná, nakoľko právní predchodcovia žalobcov (Y. K. a Y. K.) i obaja žalobcovia mali presnú vedomosť o tom, kadiaľ viedla hranica medzi pôvodnými pozemkami s parcelnými číslami XX/X (v súčasnosti parcela č. XXXX) a X (v súčasnosti parcela č. XXXX/X), ktorá zodpovedala pôvodne vytvorenému pletivovému oploteniu. Dodal, že žalobcovia v odvolaní neuviedli žiadne také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť výsledok, že nespĺnili kumulatívne zákonné podmienky vydržania a s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal, pričom súd prvej inštancie riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn. na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia a to odvolaciu súdu umožnilo obmedziť sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil právne ust. § 262 ods. 2 (?) a § 396 ods. 1 C. s. p., vecne potom procesným úspechom žalovaného.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podali obaja žalobcovia (ďalej tiež „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. Prípustnosť dovolania vidia v porušení ich práva na spravodlivý proces v tom, že súdy vyvodili nesprávny záver z vykonaných dôkazov, ktoré sú podľa nich v zjavnom rozpore s ich skutočným obsahom, pričom šlo o dôkazy, ktoré mali zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa podľa nich vo svojom rozsudku nevysporiadal so zásadnými odvolacími námietkami žalobcov, týkajúcimi sa hlavne spôsobu hodnotenia dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, ktorý v zásade vyhodnotil všetky dôkazy v prospech žalovaného a dôkazy v prospech žalobcov buď ignoroval alebo ich vyhodnotil v rozpore s ich obsahom. Uviedli, že dovolací súd môže výnimočne preskúmať správnosť zistených skutkových záverov, poukazujúc v tejto súvislosti na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 6/2018 zo 17. januára 2018, ktoré v právnej vete uvádza: „Celkom výnimočne môžu nastať prípady, keď práve skutkové zistenia prvostupňového a druhostupňového súdu sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami), a preto Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostáva nič, než len kasačným rozhodnutím v dovolacom konaní poskytnúť ochranu týmto právam. Ide obvykle o situáciu, keď je zistenie skutkového stavu prima facie natoľko

chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Podstatou prieskumu teda nebýva prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania.“ Ďalej namietali nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktorá vyplýva z toho, že odvolací súd sa so zjavne arbitrárnym hodnotením dôkazov stotožnil a ani náznakom nereagoval na odvolacie námietky. Tvrdia, že po preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu možno mať závažné pochybnosti o tom, či boli rozsudok súdu prvej inštancie aj jemu predchádzajúce konanie odvolacím súdom riadne preskúmané, keď odvolací súd na jednej strane v rozsudku uviedol argumenty, ktoré s podstatou sporu vôbec nesúviseli alebo ktoré boli v úplne zjavnom rozpore so zisteným skutkovým a právnym stavom, avšak na druhej strane sa vôbec nevysporiadal so zásadnými odvolacími námietkami žalobcov. Dodali, že skutočnosti prezentované v dovolaní nasvedčujú tomu, že odvolanie žalobcov, ako aj jemu predchádzajúce konanie nebolo odvolacím súdom riadne preskúmané, a teda nedošlo k materiálnemu naplneniu zásady dvojinstančnosti súdneho konania, čo malo za následok porušenie práva žalobcov na spravodlivý proces. Navrhli preto zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie vecí na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

5. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť, považujúc rozsudky oboch nižších súdov za správne.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenými osobami (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia i podmienky ich zastúpenia a spísania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p. v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu ústavného súdu) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) dovolanie je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie vecí (§ 432 ods. 1 C. s. p.)

10. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolatelia v prejednávanej veci dovolaním namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/ 03).

14. Pod „procesným postupom“ sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor). Len ak je (takto interpretovaný) procesný postup nesprávny, môže byť strane sporu znemožnená realizácia jej procesných oprávnení (viď R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011 a 6 Cdo 90/2012). Pod pojmom „procesný postup“ teda principiálne nemožno rozumieť samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017 a 8 Cdo 187/2017).

15. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola dovolacia námietka dovolateľov týkajúca sa tvrdeného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len to-mu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (alebo aj viac takýchto dôkazov), môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) i viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

16. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami oboch nižších súdov ohľadom posúdenia splnenia podmienok vydržania.

17. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a

druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj i dovolaním čiastočne citované rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku podľa dovolacieho súdu dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (body 7. až 27. rozsudku odvolacieho súdu).

18. Pokiaľ dovolatelia tvrdili, že odvolací súd nereagoval na ich odvolacie námietky, dovolací súd tu vo všeobecnosti považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konkrétne k námietke nedostatku reakcie odvolacieho súdu na odvolacie námietky žalobcov (ktorá je vo svojej podstate námietkou porušením povinnosti odvolacieho súdu zakotvenej v § 387 ods. 3 vete druhej C. s. p.) potom platí, že táto nebola dôvodnou, nakoľko vysporiadanie sa odvolacieho súdu s odvolacími námietkami považovanými ním za podstatné (resp. naopak pre výsledok konania za irelevantné) vyplýva z bodov 25. a 26. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (v tejto súv. por. najmä formulácie „K tvrdeniu žalobcov 1/ a 2/ v podanom odvolaní ... odvolací súd uvádza ...“ a „odvolací súd ako právne bezvýznamnú posúdil aj argumentáciu žalobcov ...“).

19. K dovolateľmi tvrdenej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľov o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nepovažuje za dôvodné. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súčasnosti (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 6 Cdo 37/2017, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo a na takomto závere nemohol nič zmeniť ani dovolaním uvádzaný počet namietaných skutočností, majúci skôr len charakter polemiky dovolateľov so závermi nižších súdov).

20. V nadväznosti na práve uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo

nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Žalobcovia vyvodzovali existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. tiež z ich nesúhlasu s právnymi závermi súdov, že neosvedčili (žalobcovia) zákonný predpoklad na nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej parcele vydržaním. Vo vzťahu k tejto argumentácii je žiadúce uviesť, že najvyšší súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotrúva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

22. Na základe už uvedeného preto dovolací súd dospel k tomu, že dovolanie žalobcov podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné nie je. Preto ho podľa § 447 písm. c/ rovnakého zákona odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.